

ECHOES OF HOMELAND

TĖVIŠKĖS AIDAI

1972 m. gegužės mėn. 9 d. Nr. 17

(811.) Melbourne

XVII METAI

MOTINOS DIENA

Kai pasaulyje Motinos Diena yra skirta parodyti savo dėkingumą, pagarbą, meilę savo motinai, tai mums lietuviams ši diena yra ypatingai sava. Jau iš senovės lietuvis vaikais, jaunuolėmis ir suaugęs gerbė savo motiną ir liaudies dainose Motina yra dažnas dainų motyvas, išreiškiamas kilnios meilės pavadinimais: Močiute, Motinėle, Močiutė Sengalvėlė. Suaugusiame prisiminus, kada motina budi, sielojasi, rūpinasi, su kokia meile motina klostė lovatėje savo vaiką, keliai jam praverkė, motinos meilė pasirodo tokia grožio, jog mes užmirštame bet kokią jos žmogišką trąpumą ir trūkumus.

Motinos meilė yra tas didysis veiksnys, kuris vaikui užtikrina saugumą, pasitikėjimą savimi pačiu ir kitais. Meilė yra dvasinis turtas, kuris neišmokstamas mokykloje, kuris nenuperkamas už jokių turtus. Motinos meilės dėka formuojamas, auklėjamas vaikas, mokomas pasiaukojimo, vedamas į asmenybės brendimą. Lietuviybė, kaip ir kiekvienas dvasinis turtas, gali būti užtikrinta ir perduota motinos meilės pagalba. Vaikas jaučia motinos meilę, šeimos nuotaiką, aplinką, į kurią iš pat mažens įsiūngia ir įpranta į tą dvasinį pasaulį, kuris šviečia namuose.

Ne retas mūsų rašytojų savo kūrybos skyrė motinai. Prof. Mykolas Putinas, miręs 1967 m., štai kaip rašo apie savo mamą: "Ji buvo gera audėja, labai geros širdies ir jautrios siešios, tyli, nuolanki, nusizėminusi, visam kam atsidavusi, giliai pamaldai moteris. Mus vaikus už nusikaltimus ne tiek bėdavo, kiek mokydavo, pati sielodamasi dėl nusikaltimo daugiau, negu nusikaltėlis. Tačiau mano motiną labiausiai guosdavo, ramindavo malda. Maldinga nuotaka ją lydėdavo visur — namie ir kelyje. Ties kiekvienu pakelės kryžiumi ji šnabždėdavo maldelę". Net jo mamos gilus tikėjimas ir malda raminačiai veidavo jį patį: "Atostogų metu aš miegodavau seklyčioje. Atsigrūps pro praviras duris girdėdavau, kaip mama meldžiasi. Iš jos atodūsių ir šnabždesių supradau, kad tai būdavo ne kančios, ne nusiminimo, bet nusizėminimo ir susitaikymo maldos, lengvinančios širdį, keliančios dvasią".

Mūsų lietuviškoji visuomenė, būdama religinga, Motinos Dieną padarė religine švente, ir visi jaučiame, kad savo dėkingumą galime geriausiai išreikšti malda, šv. Mišiom, šv. Komunija. Jeigu vaikai pasilieka religingai gyvenime, tai motinai yra didžiausias ir atpildas.

Motinos meilė be išskaičiavimų turi savo didelę prasmę. Tik iš tų namų išėjo žmonės, kurie tiki idealu, nes dvasiniai turtai nepasiekiami ir neperduodami be meilės, pasiaukojimo, pasišventimo. Motinystės tyras didingumas nėra vien svajonių nuostata, bet patirtas gyvenimo kasdienybėje. Stovėdami prieš šį Dievo stebuklą, mes tegalime stebėtis ir garbinti Jį, kad Jis sutvėrė motinos širdį.

— Pavogtus briliantus bus sunkiau parduoti, nes surastas naujas būdas pažinti ant jų pirštų nuospaudas.

POLITINĖ APZVALGA

● Komunistai, nors ir turi milžiniškų nuostolių, laimi daugiausia teritorijos Pietų vietname. ● Nixono įsakymu — jie turi mokėti aukštą kainą arba nutraukti ofensyvą. ● Vanguardas Ustery treniruoja 10.000 vyrų. ● Brandto vargai dėl jo Rytų polit.

Mirties piūtis Vietname

Komunistai, užėmę Quang Tri miestą ir provinciją, skuba brautis gilyn. Jų užimta juosta padidėjo iki 35 mylių pločio nuo D-zonos. Hue miestas atsidūrė pavojuje ir pabėgėliai tūkstančiais panikėje apleidžia namus ir bėga nuo raudonosios pabaisos. Iki šiol raudonieji laimėjo apie 200.000 gyventojų. Tai mažesnė dalis, kuri nepajudėjo gelbėtis. Pietvietnamiečiai organizuoja naujas gynybos fronto linijas, bet jos dar nėra stiprios ir keli atsparos punktai jau neišlaikė. Dabar komunistų didžiausias tikslas užimti visą šiaurinę Binh Dinh provinciją ir Pietų Vietnamo kraštą perkirsti centre į dvi dalis. Prie Saigono kovos ramesnės.

Saigone JAV pasiuntinys Bunker, JAV karo pajėgų Vietnamo vadas Abrams ir prezidentas Thieu, tarėsi dėl iškilusių naujų pavojų. JAV karo aviacija dieną ir naktį puola priešą. Lakūnai mato tūkstančius lavonų raudonųjų ofensyvose keliuose. Numušta keletas JAV lėktuvų. Vieną JAV malūnsparnį numušė naujos rūšies raketa, kuri pritraukiama išilusio objekto (malūnsparnio). Tokia raketa pasirodė šiame kare pirmą kartą.

Kietasis Nixon

Didžiųjų bombonešių B-52 veikimas yra baisus. Kiekvienas jų gali paimti iki 30 tonų bombų. Komunistai žmonių negaili ir siūnčia į mūšį karių mases bangomis. Daug jų sunaikina napalmo bombomis, mažomis — apelsino didumo bombomis, kurios atsidaro bekrasidamos ir išmeta tūkstančius mažų adatų, kurios žudo žmones, ir "pėdos" bombomis degutų dėžutės formos, kurios sprogstos, kada kas nors užima ant jų. Kada Pietų Vietnamas atsidūrė pavojuje, Nixon žada jo neapleisti. Nixon pasidarė atkaklus, karingas.

Jo dešinioji ranka — tarėjas dr. Kissinger lankėsi Maskvoje. Skelbiama, kad jis nuvyko paruošti darbų tvarką būsimam Nixon vizitui.

Sovietų 3 stambūs pareigūnai skubiai nuvyko į Hanojų ir po to viešai paskelbta, kad Sovietų Sąjunga dar labiau remia Šiaurės Vietnamą jo išsilavinimo kovoje nuo svetimos agresijos. Po Kissingerio vizito į Paryžių atvyko pareigūnas iš Hanojaus ir atrodė, kad ten su amerikiečiais slapta buvo atnaujinti pasitarimai. Kada JAV laivynas prie Vietnamo krantų padidėjo, Sovietų laivų skaičius ir karo ginklų ir medžiagų atgabenimas per Haiphongo uostą irgi padidėjo dvigubai.

Per gegužės 1 d. iškilmes Maskvoje kalbėjo prezidentas Podgornis, kuris žodžiais puolė Nixono ir JAV agresiją, žudynes iš oro, tačiau ne taip smarkiai, kad būtų sunaikinti Nixono atvykimo galimūmams.

Vienas žurnalisto rašo iš fronto, kad kai kurie besitraukę kariai verkė ir pyko nusiminę, matę savo dalinių likučius. Dar neseniai tie daliniai buvo išdidūs savo žygiais, tai elitai — mariniai, šarvuoti įgulos. Quang Tri ligoninėje priešui liko keli šimtai sužeistųjų, nes nebebuvo galima jų išgabenti. Lėktuvai nebegalėjo nusileisti. Žmonės verkia, keikia priešus, o kiti meldžiasi. Naujos nelaimės, miestai sugriauti, žmonės baimėje bėga.

Pietų Vietnamo gelbėjimas

Nixono tikslas gelbėti Pietų Vietnamo gyventojus nuo komunistų ir sunaikinimo. Pabėgėlių masės bangomis bėga nuo komunistų atakojimo ir tas parodo, kad žmonės bijo ir nenori jų. Komunistai savo ofensyvoje laimi žemių, bet nelaimi daug žmonių. Jų užimamos vietovės yra apytuštės nuo gyventojų. Nixon karinga nuotaka įspėjo Šiaurės Vietnamą, kad pastarasis imasi labai didelės rizikos, jeigu tęsė savo ofensyvą Pietuose. Jis sako, kad Amerika pasiruošusi panaudoti oro ir jūros karo pajėgas prieš karo taikinius. Šiaurėje. Jis nenori sunaikinti net užtvankų ir pylimų, nes tai pareikalautų daug civilių aukų, kokių JAV nenori. JAV kariuomenės atšaukimas iš Vietnamo eina toliau ir 20.000 bus atšaukta iki liepos 1 d. Jis neleidžia Šiaurės Vietnamui pasiekti karo laimėjimo ir pagrobti Pietų Vietnamą jėga. Jis priminė, kad po buv. komunistinių laimėjimų sekė civilių skerdytės.

Protestantai ruošiasi

Ulsterio — (Šiaurės Airijos) karingų protestantų Vanguard judėjimo delegacija iškėlė min. pirm. Heatho vadovaujamai Britų vyriausybei laisvą, reikalaujanti apginti jų žmones nuo IRA, nes kitu atveju lojals Ulsterio žmonės turės patys panaudoti tokias priemones, kurios atrodys tinkamos. Ulsterio administratorius Whitelaw turėtų įsakyti visiškai sunaikinti IRA — pogrindžio organizaciją, kuri operuoja be jokių kliūčių daugelyje Ulsterio sričių. Prieš delegacijos atsilankymą Londone buvo žinių, kad Vanguardas kariškai treniruoja 10.000 vyrų. IRA kariųjo sparno vad. Goulding, nelegaliai pralindęs Londone ir užbarikaduotas Bogside, sakė, kad IRA nori taikos, bet tik jos sąlygomis, o ne Britų suprantamomis sąlygomis.

— Britų nuomonių atskleidime paaiškėjo, kad kraštas, kuris labiausiai yra patikimas, yra Australija (pasisakė 91 nuos.), toliau seka JAV — 72 nuos., Europoje labiausiai mėgiama Olandija.

Rašo S. MILIUS

Vak. Vokietija

Vak. Vokietijoje nėra išspręsta krizė dėl kanclerio Brandto Ostpolitik ir jų sudarytų su Sovietų Sąjunga ir Lenkija Nepuolimo pakto patvirtinimo. Brandt kovoja ir dėl savo ir dėl pakto likimo. Parlamento Aukšt. Rūmuose opozicija — Krišči. demokratai su vadu Barzelium turi 1 balso persvarą. Žem. Rūmuose buvo iškeltas Brandtui ir jo vyriausybei pasitikėjimo klausimas. Per įtemptus balsavimus jie išvengė "mirties". Rezultatai: 249 prieš 247. Vėliau Brandto pateiktas biudžetas buvo atmetas. Kilo pavojus, kad tokiu pat būdu gali būti atmetas Nepuolimo pakto su Rytais ratifikavimas. Brandt paskubomis buvo nuvykęs į Vak. Berlyną, suruošė masinį susirinkimą ir įrodinėjo berlyniečiams, kad be pakto ratifikavimo jie neturės laisvo perėjimo į Rytų Berlyną. Brandto ir Barzelio grupių tarpusavės kovos išvadoje Brandt pasiūlė kuriam laikui atidėti ratifikavimo klausimą ir pasiūlė "paliaubas" ramiu būdu kalbėtis tarpusavy ir ieškoti susitarimo. Opozicija sutinka ratifikuoti paktus, bet sako, kad pakto turiniai su Sovietų Sąjunga ir Lenkija turi būti pakeisti, nes šie paktai palieka Vokietiją amžiams suskaldytą. Sovietai iš anksto pasakė, kad jie turinio nekeis.

— Technikos mokyklos mokytojus, buvusius su protestu prie parlamento rūmų, Viktorijos premjerą Bolte pavadino "klojūnų gauja", kurie nori daugiau pinigų, mažiau darbo, o ne geresnio mokslinio. Įstatymas, tvarka ir parama moralumui nyksta. Sunku tikėti, kad jiems rūpi jaunimo ateitis.

VEIKLŲ „VYČIAI“

Paskutinėmis savaitėmis laisvo pasaulio lietuvių maldų sąjūdį užtikėjimo laisvę ir už žmogaus teises Lietuvoje tęsė Amerikos lietuvių katalikų organizacija "Lietuvos Vyčiai". Kiekvieną dieną už Lietuvą meldė įvairios Lietuvos Vyčių organizacijos kuopos, veikiančios Broctone, Filadelfijos, Čikagos, Hartfordo, Waterburio, Athol - Gardner, New Yorko, Cicero ir kituose miestuose. Lietuvos Vyčiai — Knights of Lithuania — lietuviška katalikų jaunimo organizacija, buvo įsteigta 1913 metais, Lawrence mieste, Massachusetts valstijoje. Jau pirmaisiais steigimo metais suorganizavo 12 kuopų su septyniais šimtais narių, 1920 metais ši organizacija jau turėjo šimtą tris kuopas su penkiais tūkstančiais narių. Organizacijai priklausė tik iš Lietuvos atvykę katalikai jaunuoliai. Dabartiniu metu joje veikia jau Amerikoje gimę ir augę bei mokslus baigę lietuvių ateivių jaunimas.

Pagrindinis Lietuvos Vyčių organizacijos tikslas yra — ugdyti jaunimo tarpe meilę katalikų tikėjimui ir lietuvių tautai, tai yra išlaikyti lietuviškumą ir ginti lietuvių teises į laisvą ir nepriklausomą gyvenimą. Religinio gyvenimo palaikymui Lietuvos Vyčiai organizuoja jaunimo pamaldas, dvasinio susitelkimo dienas — rekolekci-

BOTTICELLO MARIJA

Kiekvienas nori socialiai gyventi

Sovietai nori turistų. Ne tiek jų, kiek jų atsivežamų dolerių. Ar galvojame, kad Sovietuose nėra savo rūšies "rasizmo" ar žmonių "diskriminacijos"? Tik atvykusieji, o ne vietiniai, gali nusipirkti gėrybių Inturisto par duotuvėse. Kainos maždaug tos pačios, kaip Vakaruose, gal net dar žemesnės. Bet reikia mokėti dolerių, o vietos gyventojas jų turėti negali. Taigi, tos krautuvės vietiniam yra nepasiekiamos, neprieinamos. Nebent nueiti į krautuvę galima kartu su atvykusiu užsieniečiu, kuris užmokės sąskaitą. Tokiu būdu kai kurie nuvykę lietuviai nupirko dovanų Vilniuje artimiesiems.

Paskutinio karo metu ir Hitleriui tarnavę vokiečiai buvo įsitaisę Lietuvoje parduotuves ir restoranus specialiai tik vokiečiams. Jie irgi buvo tada Lietuvoje tik laikinai šeimininkais. Laisvės alėjoje Kau- ne buvo karstų parduotuvė. Kažkas iš nakties iškrėtė išdaigą ir prieš grabus ant vitrinės pripildė užrašą "Tik vokiečiams". Vokiečiai rytmetį greičiau pasiskubino užrašą pašalinti.

Is anapus atvyksta čia jūrininkai, pareigūnai su jiems pavestomis misijomis ar menininkais, kultūrininkais. Atviriausiai gal čia pasirodo rusai — jūri-

ninkai, kurie po keletą nueina pas savo tautybės "naujus australus" pasilinksinti, užkasti, išgerti. Jie ir paška, ir pažuokauja. Atvirai pasako, kad išieiviai, virtę "kapitalistais", turi per daug vargo, nes turi per daug turto: ir namus, ir sklypus su žaliomis pievomis, ir automobilius ir per daug darbo. Neturi liuoslaikio ir iki vakaro prisiršę prie darbų, trūsia prie dažymų, daržų laistymo, remontų. Mes, — sako, turėtų neturime, gyvename šia diena ir negalvojame, kas bus rytoj. Tur-tai nepasiekiami ir prieš vėją nepapūsi.

Tie žmonės, kurie atvyksta čia laikinai pas gimines vizitui ir žino, kad turės grįžti, at-rodo lyg nebyliai. Jeigu jie negiria raudono režimo, tai nepasakoja ir nieko blogo. Priprato me jų ir neklausti, nes puikiai suprantame jų būklę, dar daugiau — jų baimę. Pareigūnai su pavestomis misijomis gali pasakoti savo propagandines pasakas tik australams, kurie anos pusės gyvenimo nepa- žįsta. Atvyksta menininkai, kul-tūrininkai, kurie yra valdžios daug geriau apmokami už kitus, junta, kad turi bandyti pasakyti ką nors geresnio savo valdžios naudai. Todėl sako, kad anoj pusėje meninis pramogini-s gyvenimas virte verda: teatrų vaidinimai, operos, ba- letai, meno parodos ir kt. O

čia pirmoje eilėje viešpatuoja pinigų ir turto gaudymas. Taip, tokia jau žmogaus silpna prigimtis, kad jis ieško pirmoje eilėje galimybių pagerinti gyvenimą ir jį padaryti sočiu, šiltu, patogiu ir net prabangiu. Iš-mirtingas žmogus, inteligentiškas, nepasitenkins vien tik medžiaginėmis gėrybėmis ir jis ieško malonumo ir peno dvasia- mene, kultūros srityje. Nėra didelės laimės, jeigu žmogus gali lengvai nueiti į teatrą, koncertus ir kt., kada jam daug ko trūksta kasdieniniame gyvenime. Gera tuos dalykus lankyti, kada jis gyvenime aprūpintas, vyksta net sava automašina ir pargrįžta į nuosavą pastogę. Priešingai, gyvenimo vargo prispaustas, nedaug jam džiaugsmo iš operų ar baletų.

Tikrumoje propaganda tai ne laisvojo pasaulio amatas. Pri-simena įvykis iš senesnių Chruščiovo laikų. Būdamas prie valdžios, jis savo laiką gyrėsi, kad greit aplenks "jankius". Sako, jau buvo aplenkęs juos dviračių ir guminių kaliošų gamyboje. Mat, jankiams kaliošų ne-reikia, o vietose dviračių turi automašinas...

Kad šiame žemiškame gyvenime skilvio palaikymas sočioje būklėje ar gyvenimo patogumai yra labai svarbūs, parodo paskutinės žinios iš Graikijos. Kairieji elementai užsieny la-

MARIJOS VARDAS

Jokie mokslininkai ar išradėjai taip neįamžino savo vardų, kaip Marija. Šis vardas žinomas jau mažiui vaikui ir žilam seneliui. Jis kasdien žmonių lūpose ir širdyse. Ir didieji menininkai nepaėjo pro Mariją neišreiškę jos šventumo paveikluose. Rafaelis, Leonardo da Vinci, Michelangelo, Murrillio, Botticelli, Ferruzzi ir kiti vaizdavo Mariją. Jų kūriniai ir šian dien mums gyvi ir brangūs.

Mūsų tauta nešioja gyvą Marijos paveikslą savo širdyje. Nedaug kas turi tokias gegužines pamaldas, kaip mes. Visi jausario taukai mūsų krašte skambėjo gegužine giesme. Prie kiekvienos pakelės kopytėlės vakarais rinkosi mūsų broliai gegužinei maldai. Ne veltui Lietuva užsitarnavo Marijos žemės vardą. Ir skausme mūsų žmonės pirmiausia šaukėsi Marijos užtarnavę. Sibiro lietuvių tės rašo maldaknygę "Marija, gelbėk mus".

Tas pats šauksmas į Mariją tegu ir mus išiešius lydi ši gegužės mėnesį.

bai keikia dabartinį Graikijos režimą. Jis yra labai antikomunistinis, bet buvęs platus nepasitenkinimas juo palaipsniui mažėja. "Pulkinkinių" valdžios opozicijos viduje liko nedidelis skaičius intelektualų. Jų tarpe nuo amžių galima surasti tam tikrą skaičių su kairiaisiais polinkiais bet kuriame krašte. Opozicija maža, nes Graikijoje žymiai pakilo gyvenimo lygis. Išnyko bedarbė, nors beveik trečdalis milijono graikų vyksta darbams į Vak. Europą, bet parsiveža gerus uždarbius. Darbininkai, kurių uždarbiai vietoje pakilo trečdaliu, gali pirkti televizijos aparatus, skalbimo mašinas ir kai kurie net automobilius. Iš augančio turizmo vietiniai irgi turi geros naudos. Daugelis graikų nebe-nori politikos, bet nori gero gyvenimo. (s-s)

Trumpai

— Apollo - 16 skridimo į mėnų astronautai Young, Duke ir Mattingly nors ir nusileido į Pacifiką aukštyn kojomis, labai užsitarnavo, atsiveždami 214 svarų akmenų iš mėnulio. Jie skaitomi labai brangūs ir iki šiol nematyti, nes atgabenti iš mėnulio aukštumų. Apollo - 17 skrydis bus vykdomas pagal programą gruodžio mėn.

— Britanija pardavė Egiptui smulkų ginklų ir atsarginių dalių šarvuotiems, kaip Centurion, Lybija, tvirtindama, kad lėktuvai reikalingi jai, gavo pirmuosius tris Miraz lėktuvus iš Prancūzijos. Šie lėktuvai jau atsidūrė Egipte ir paruošti kovai.

— Egipto prezident Sadat lankėsi Maskvoje. Jį sutiko tik min. pirm. Kosygin, o kitų dviejų iš "Trojkos" nebuvo. Sovietų Sąjunga paskelbė, kad ir toliau remia Egiptą kovoje prieš JAV ir sionizmą. Sadat netik grąšina Izraeliui atsiimti okupuotas žemes, bet ir panaikinti pačią Izraelio valstybę. Australija pardavė Egiptui 1 mil. tonų kviečių.

— Beecham grupės farmaceutų skyrius Anglijoje išrado naujus antibiotikinius vaistus "Amoxil", kurie yra pigesni ir labiau pajėgūs, negu kiti penicilininės rūšies vaistai. Amoxil išgydo ir chroninį bronchitą, kurio kiti vaistai neįstengia nugalėti. Amoxil sėkmingai išgydo ir kitus bakterinius užsikrėtimus, kaip ausį, laryngitą, anginą, votis, taipgi ir urinarinį užsikrėtimą.

— Rumūnų Placintaru šio žmogus geg. 8 d. Melbourne aerodrome sulaukė savo 4 m. sūnaus iš Rumunijos. Jis prieš porą metų pabėgo su žmona iš Rumunijos, bet dėl pavojaus negalėjo pasiimti sūnaus. Rašė J. Tautom ir pagaliau paskelbė bado streiką, per kurį surinko 8.000 parašų. Pagaliau kovą laimėjo.

MOTERŲ PASAULYJE

Laikiniai redaguoja M. Slavėnienė, 25 Maranoa St., Auburn, NSW. 2144.

MOTINIŠKOJI

MEILĖ

Meilės jausmas — yra gražiausias ir brangiausias dalykas, didžiausia Dievo dovana žmogui. Tačiau motinos meilė savo vaikui — yra ypatinga meilė, nepriklusianti niekam kitam. Ji iškyla savo didingumu, savo patvarumu, kilnumu, pasiaukojimu. Ji pripažįstama totaliai, niekas dėl jos nesiginčija, niekas jos neneigia. Lietuvių liaudis savo primityviškiausiose dainose jau sugebėjo labai taikliai tą motinos meilę apdainuoti, surado būdą jai apsaugoti. Visais amžiais lietuvių tauta daug kovojo dėl savo gerovės ir laisvės, karai daug pasiėmė savo aukų. Motinos meilės jausmas savo vaikui neša jai daug daugiau gsmo, laimės, bet taip pat ir daug bėgalingo sielvarto, skausmo, nesibaigiančio gedulo, vaikui mirus ir sūnui žūstant karuose. Lietuvos kaimyniniai vokiečių rašytojai, kaip Goethe, Lessingas ir kiti, atkreipė dėmesį į lietuvių liaudies dainų gilų prasmingumą ir jose besireiškiantį lietuvių gilų jausmą. Adalbert Chamisso (1781-1838), susižavėjęs lietuvių motinos gilia meile, tarp vokiškai atkurtų kitų dainų, duoda "Der Sohn der Witwe" (našlės sūnus). Šios ilgos apie karą poemiškos dainos pabaiga tikrai vaizdžiai nusako motiniškąją meilę kare žuvusiam savo sūnui.

Išvertus skamba taip:

Mergelė gedėjo savaitės tris,
Sesutė gedėjo metus trejus.
Mamytė prie kapo gedėjo, liūdėjo,
Kol pati pavargus į kapą nuėjo.

O patys lietuviai poetai! Kiek daug poezijos yra prikūrę apie tąją motiniškąją meilę! Kas nežino Bern. Brazdžionio garsiojo eilėraščio "Motina, man saulė tavo veidą mena"? — Ne-reikia čia jo nė cituoti.

Alė Rūta motinos meilę priima, kaip paveldėjamą tosios meilės tęstinumą, o kartu su motinos meile paveldima ir jos kančia:

Prisimenu taip aiškiai vieną dieną,
pakrypusią rudens pilkame dugne.
Ėjau nedrąsiai dygionis gyvenimo rugienomis,
O šaukė saulė iš po debesų mane.
Numovė sunkiai motina nuo savo piršto žiedą,
sugrbusia ranka atidavė jį man.
Nėra kitų kelių:
juos motina ranka sugrbusia parodė.
Per jos man atiduotą žiedą
kančios prasmė ugnim liepsnojančia
kartų kartom nurieda.

Jonas Aistis motinos meilę ir kančią sujungia su visos, pavergtos, tautos kančia. Pati Lie

TOBULI CARL ZEISS AKINIAI

37 SWANSTON ST. NICHOLAS BLDG. 1st FLOOR. TEL. 63 2186 MELBOURNE 3000

VOKIEČIŲ DIPLOM. OPTIKAS

galiu, kurių ne vienas Viešpaties kūriny su galėtų jai pavydėti. Didžiai brangus, beveik šventas, yra vardas "motina", kurio šaukiasi net karys, mirdamas kovos lauke". (Iš "Plunksna ir žodis").

Emilija Čekienė savo knygoje "Kad Ji būtų gyva" taip pat pateikia įsidėmėtinų minčių apie motiną: "viso pasaulio spauda, televizijos, radijo programos per visus metus kasdien skelbia karo įvykius, politikų rungtyniavimą siekiant valdžios, skelbia karo kautynėse žuvusių karių skaičių ir žmogžudystes, plėšimus, narkotikų vartotojus ir daug daug įvairių žmonių gyvenimo nuotykių. Skelbia įvairias žymybių, o kartais ir visai nevertų dėmesio žmonių gyvenimo būdą bei sukaustis. Bet niekas neprisimena, kad šiuos žmonijos tautų istorijos kūrime centre stovi visuomet budinti, kukli, tyli, tačiau didinga Motina, tartum negestantis žmonijos švyturys. Motinai, kuriai priklauso praeitis ir ateitis. Motina, auginanti tautas, kuriant valstybes, lemianti istorijai kryptį. Motina, ant kurios rankų pradėjo karjerą didieji pasaulio politikai, karo vadai, mokslininkai, visi kūrėjai, filmų žvaigždės ir kiti žmonijos talentai".

Nors ir daug didingų žodžių ir minčių pareikšta motinai pagerbti, tačiau pačiai, visada kukliai motinai gal mieliausi vaikiški, nuoširdūs, paprasti žodeliai:

Tu mano motinėle,
Mociūtė senglavėle.
Gana privargai, gana pailsai,
Kol mane užauginai.

(Liaudies daina)

M. Slavėnienė

BEATRIČEI GRINCEVIČIUTEI

60 METŲ

Praėjusių metų rudenį akloji dainininkė Beatrišė Grincevičiūtė — lyrinio soprano — dabar gyvenanti Lietuvoje, atšventė savo 60 m. sukaktį (gimusi 1911. XI. 28 Stalauky, Vilkaviskio apskr.). Dar būdama mergaitė Beatričė neteko regėjimo — tapo visiškai akla. Jos dėdė E. Minarskis, tada buvęs Varšuvos konservatorijos direktorium, pasiėmė mažą Beatričę pas save. Varšuvoje Beatričė baigė aklyųjų institutą. Grįžusi į Lietuvą ji dar studijavo konservatorijoje ir mokėsi dainuoti privačiai.

Nežiūrint fizinių kliūčių, Beatričė, turėdama gražų balsą, prasiėmė gyvenimo sunkumuose ir 1937 m. pradėjusi dainuoti radijone, tapo žinoma ir mėgiama visoje Lietuvoje. Nemaža jos koncertais gėrėtasi ir provincijos miestuose. Jos dainavimo repertuaras yra labai gausus. Labiausia mėgstamos J. Gruodžio, J. Talet - Kelpšos, B. Dvariono kompozicijos, o iš svetimų — Fr. Šuberto, W. A. Mo-carto, J. Brahmsio, Rimskio — Korsokovo.

Beatrišė taip pat labai mėgstata ir liaudies dainas, kurias ji dainuoja be akomponavimo — "kaip žmonės dainuoja".

Jūsų

M. Slavėnienė

Moterys Lietuvių Poezijos Antologijoje

(III-je dalyje)

Iš 80 poetų trečioje (pirmos dvi dalys išleistos Lietuvoje) Lietuvių Poezijos antologijos dalyje (Chicago, 1971) moterų yra dvidešimt trys, taigi tik 25% visų dalyvaujančių. Amžiaus atžvilgiu vyriausia Juzė Augustaitytė — Vaičiūnienė, prieš porą metų atšventusi 75 m. savo amžiaus sukaktį. Ji dar Lietuvoje išleido eilėraščių rinkinį "Po baltu nuometu" (1931), dalyvavo almanachuose, žurnaluose. Išėivijoj išleido "Ske-pagaidros" (1946), "Žvaigždėtos naktys" (1952), "Ant aukuro laiptų" (1961), "Rūpestis" (1970). Ji savo kūryba linkstanti į idealizmą ir simbolizmą, liečianti žmogaus santykį su Dievu, su gamta. Jauniausia antologijoje (17 m. amž.) — Daiva Karužaitė, žadanti netrukus plačiau pasireikšti savo poetine individualybe. Gausiai antologijoje atstovaujamos Petronėlė Orintaitė, Gražina Tulauskaitė, Danguolė Sadūnaitė (drąsūs formų naujovinė), Kotryna Grigaitytė, Julija Svabaitė (pažįstama iš Australijos) ir kit. Šios visos poetės yra išleidusios po kelis poezijos rinkinius, darbos ir kitose kultūros šakose, savo vardais giliai įaugusios lietuvių literatūroje.

Greta jų, kurios lietuvių poezijoje jau yra įsitvirtinusios,

antologijoje tvirtus žingsnius stato ir visa eilė jaunesniųjų, bet neabejotinai turinčių savo individualybę ir daug žadančių ateitį.

Australijoje gyvenančias lietuves poetes antologijoje atstovauja Aldona Veščionaitė, išsiskirianti savo originalia forma. Lietuvoje išleistoje Lietuvių Poezijos antologijoje abi dalys išleistos 1967 m., moterų nuosimtis dar mažesnis: tarp 173 poetų moterų terandame vos 20.

Antologijoje tvirtus žingsnius stato ir visa eilė jaunesniųjų, bet neabejotinai turinčių savo individualybę ir daug žadančių ateitį.

Antologijoje tvirtus žingsnius stato ir visa eilė jaunesniųjų, bet neabejotinai turinčių savo individualybę ir daug žadančių ateitį.

Antologijoje tvirtus žingsnius stato ir visa eilė jaunesniųjų, bet neabejotinai turinčių savo individualybę ir daug žadančių ateitį.

Antologijoje tvirtus žingsnius stato ir visa eilė jaunesniųjų, bet neabejotinai turinčių savo individualybę ir daug žadančių ateitį.

Antologijoje tvirtus žingsnius stato ir visa eilė jaunesniųjų, bet neabejotinai turinčių savo individualybę ir daug žadančių ateitį.

Antologijoje tvirtus žingsnius stato ir visa eilė jaunesniųjų, bet neabejotinai turinčių savo individualybę ir daug žadančių ateitį.

Antologijoje tvirtus žingsnius stato ir visa eilė jaunesniųjų, bet neabejotinai turinčių savo individualybę ir daug žadančių ateitį.

Antologijoje tvirtus žingsnius stato ir visa eilė jaunesniųjų, bet neabejotinai turinčių savo individualybę ir daug žadančių ateitį.

Antologijoje tvirtus žingsnius stato ir visa eilė jaunesniųjų, bet neabejotinai turinčių savo individualybę ir daug žadančių ateitį.

Antologijoje tvirtus žingsnius stato ir visa eilė jaunesniųjų, bet neabejotinai turinčių savo individualybę ir daug žadančių ateitį.

Antologijoje tvirtus žingsnius stato ir visa eilė jaunesniųjų, bet neabejotinai turinčių savo individualybę ir daug žadančių ateitį.

Antologijoje tvirtus žingsnius stato ir visa eilė jaunesniųjų, bet neabejotinai turinčių savo individualybę ir daug žadančių ateitį.

Antologijoje tvirtus žingsnius stato ir visa eilė jaunesniųjų, bet neabejotinai turinčių savo individualybę ir daug žadančių ateitį.

Antologijoje tvirtus žingsnius stato ir visa eilė jaunesniųjų, bet neabejotinai turinčių savo individualybę ir daug žadančių ateitį.

Antologijoje tvirtus žingsnius stato ir visa eilė jaunesniųjų, bet neabejotinai turinčių savo individualybę ir daug žadančių ateitį.

Antologijoje tvirtus žingsnius stato ir visa eilė jaunesniųjų, bet neabejotinai turinčių savo individualybę ir daug žadančių ateitį.

Antologijoje tvirtus žingsnius stato ir visa eilė jaunesniųjų, bet neabejotinai turinčių savo individualybę ir daug žadančių ateitį.

Antologijoje tvirtus žingsnius stato ir visa eilė jaunesniųjų, bet neabejotinai turinčių savo individualybę ir daug žadančių ateitį.

Antologijoje tvirtus žingsnius stato ir visa eilė jaunesniųjų, bet neabejotinai turinčių savo individualybę ir daug žadančių ateitį.

Antologijoje tvirtus žingsnius stato ir visa eilė jaunesniųjų, bet neabejotinai turinčių savo individualybę ir daug žadančių ateitį.

APIE LIETUVES MOTERIS ANGLIŠKAI

Prieš kelerius metus (1968) Amerikoje išėjo knyga — The Lithuanian Women. Knygos vyriausia redaktorė — Birutė Novickienė, o leidėjas — Lietuvių moterų klubų federacija. Knygos uždavinys, kaip Vincė Jonuškaitė — Leskaitienė — Lietuvių moterų klubų federacijos pirmininkės pratarmėje sakoma — pagerbti lietuves moteris už jų patriotinį ir žmoniškumą vaidmenį, kurį per šimtmečius atliko savo tautos gyvenime.

Knygos turinys įdomus ir apima: lietuvių moterų legendose ankstyvą istoriją, karalių ir kunigaikščių gadynėje, lietuvių laisvės prieblandoje. Toliau, plačiau paliečiama moters veikla vėl atgavus nepriklausomybę. Po neilgai trukusios laisvės — Sovietų okupacija, išstėmimas ir emigracija. Duodama žinių apie lietuvių moterų organizacijų veiklą įvairiose kraštuose.

Prieduose — lietuvių moterų tarptautinės konferencijos; keletas lietuvių liaudies dainų. Gausu iliustracijų iš organizacinių moterų veiklos.

Australijoje — vienintelis lietuvių moterų klubas, priklausantis Federacijai, yra 1966 metais įsteigęs Eppinge, NSW. Šio klubo pirmininkė yra p. E. Jonaitienė.

ALDONA PRIŽGINTAITĖ SAKYK, MAMYT

Sakyk, mamyt, ar tavo akys
Užgeso man jau amžinai?
Ar jos, tenai aukštai sužibę,
Man švies, kaip skaisčius žiburiai? —

Sakyk, mamyt, ar tavo rankos
Manęs nebepriglautos karštai,
Ar ašarų jos neušluostys
Man verkiančiai vienai? —

Sakyk, mamyt, ar tavo maldos
Neišsklausytos liks visai —
Ar aš, po širdimi nežiota,
Viena keliausiu — atskirta ..

PREL. TULABA — VAK. VOKIETIJOS VYRIAUSYBĖS SVEČIAS

Vakary Vokietijos Federalinė vyriausybė balandžio mėnesį per savo ambasadorių Prie Ašarų jos neušluostys Man verkiančiai vienai? — Sakyk, mamyt, ar tavo maldos Neišsklausytos liks visai — Ar aš, po širdimi nežiota, Vieną keliausiu — atskirta ..

● Gėlės kvapas — tai jos siela ir jos gyvybės išraiška. (A. Grauslys).

T. A. prenumeratos reikalavimai: TĖVIŠKĖS AIDŲ prenumeratas prieš ir po lietuviškų pamaldų šventoriuje priima V. Junodas. Taip ir kitų vietovių mūsų prenumeratorius prašome prisijungti prenumeratas. Metinė prenumeratos kaina \$ 8, T. A. Garbės Prenumerata — \$ 15.

● Nesibijok kentėti, nes tik per kančią žmogus prie esmės priartėja. Be kančios, jis plūduriuoja gyvenimo paviršiuje. (R. M. Rilke).

● Motinos meilė — geresnio, gražesnio gyvenimo kūrėja.

● Gėlės kvapas — tai jos siela ir jos gyvybės išraiška. (A. Grauslys).

IŠNIEKINTAS MENAS

Šie laikai labai sunkūs tikro meno ieškotojams. Dabar menas yra klastojamas kiekvienam žingsniui. Slamštas peršamas už gryną meną ir jis daugiausia "seksu" atmiestas. Daug slamšto sutinkama tapyboje, skulptūroje, kino filmuose ar teatruose. Dabar kinuose labai sunku užtikti naują įdomų ir padorų filmą. Baugu eiti žiūrėti nežinomo filmo, nes daugumas jų dabar pagamintas ant paties seksu korpulio. Todėl padorijai publika ir po porą kartų eina pasižiūrėti anksčiau pagamintų ir vertingų filmų, kaip My Fair Lady, Sound of Music, Song of Norway ir kt.

Festivalio metu Adelaidėje teko matyti vieną smarkiai išreklamotą tapybos parodą. Pirmas prizas 3.000 dol. paskirtas už "seksu" turinio paveikslą: moters juodas krūtinlaikis, moters krūtys ir poros blauzdų siluetai. Spalvų kompozicija graži. Šiais laikais nesunku būti "tapytoju". Mokėk tik pataikyti žmonių masės silpnumus ir susirasti atitinkamą "siužetą".

Adelaidėje gastroliauvo labai išgalbintas iš Kanados atvykęs Royal Winnipeg Balletas. Nemačiau jo pirmos programos. Kai kam, girdėjau, galėjo patikti. Antros savaitės programa susidėjo iš Pas de dix, Bha-kti, The Shining people of Leonard Cohen, Corsaire Pas de deux ir Rondo. Tik kelios vietų eilės pigesnės, šiaipgi vietų kainos daugiausia buvo po 6 dol. Du dalykai buvo baletiniai, o kiti tai tikras slamštas, taigi ir narkotinės haliucinacijos, kurios su tikru baletu neturi nieko bendra. Buvo žmonių šliaužiančių arba kratimasis, kaip

— Indijos: Katalikų suvažiavimas šaukiamas Bangalore mieste aptarti hinduistinių simbolių bei gestų įvedimo katalikų liturgijon. Kaikurių grupės yra priešingos tokiem simboliam, tačiau Indijos vyskapai prašė ir gavo Vatikano pritarimą bandyti pritaikyti liturgijai vietiniam gyventojams, įjungiant kaikuriuos jų papročius. Pagal vyskupų pasiūlymą, pvz. priklausymas būty pakeistas žemumilenskimu sukurtytuomis rankomis ant krūtinės, vietoj žvakų būtų naudojamos alyvinės lempuotės, o korporalo vietoje — varinis padėklas.

— San Domingo: Domininkonų respublikos Pietų Amerikoje San Domingo arkivyskupas visą Bažnyčios nuosavybę esančią žemės fondą padovanojo valstybiniam žemės reformos fondui su sąlyga, kad ši žemė bus paskirstyta iki šiol ją dirbusiems darbininkams ir kitoms gausioms šeimoms.

— Amerikietis M. Tailor jau 20 metų stato ir tobulina mašiną, kuri būtų kartu automobilis ir lėktuvas. Tailoro "autokaras" jau nuodugniai išbandytas. Šis skraidantis automobilis turi 143 arklio jėgų aviacinį variklį ir gali važiuoti apie 100 kilometrų per valandą greičiu, o įsibėgėjęs 300 metrų jau pakyla į orą. Jis sveria 1.200 kg ir per 5 minučių įstengia pakilti iki 1000 metrų aukštį. Su dviem žmonėmis ir 50 kg kroviniumi gali skraidyti apie 4 valandas.

— Prancūzas Pier de Furnell buvo trijų vaikų tėvas, kuriuos jo žmonos pagimdė skirtingais šimtmečiais. Pirmasis sūnus gimė 1699 metais, antrasis — 1738 ir trečiasis 1801 metais. Trečią kartą jis vedė turėdamas 120 metų amžiaus, o mirė sulaukęs 129 metų.

MARGUMYNAI

● Amerikietis M. Tailor jau 20 metų stato ir tobulina mašiną, kuri būtų kartu automobilis ir lėktuvas. Tailoro "autokaras" jau nuodugniai išbandytas. Šis skraidantis automobilis turi 143 arklio jėgų aviacinį variklį ir gali važiuoti apie 100 kilometrų per valandą greičiu, o įsibėgėjęs 300 metrų jau pakyla į orą. Jis sveria 1.200 kg ir per 5 minučių įstengia pakilti iki 1000 metrų aukštį. Su dviem žmonėmis ir 50 kg kroviniumi gali skraidyti apie 4 valandas.

● Prancūzas Pier de Furnell buvo trijų vaikų tėvas, kuriuos jo žmonos pagimdė skirtingais šimtmečiais. Pirmasis sūnus gimė 1699 metais, antrasis — 1738 ir trečiasis 1801 metais. Trečią kartą jis vedė turėdamas 120 metų amžiaus, o mirė sulaukęs 129 metų.

● Paruošė V. Gražulis

SKAITYKITE "TĖVIŠKĖS AIDUS" IR KITAM UŽPRENUME RUOKITE — PALAIKYSITE LIETUVISKĄ SPAUDĄ

ATGIMTIES ŽINGSNIAI

AUSTRALIJOS JAUNIMO LAIKRAŠTIS 1972 M. GEGUŽĖS MĖN. NR. 2 (54)

TAVE APDAINUOTI,

POETAİ ŽODŽIŲ PRITRŪKO...

“Kaš paleido kaip margą drugelį
Mane žemės žieduose

paskraidyti,
Kas pasaulin nežinomą kelią
Man parodė? —

Mamytė, mamytė!”
(Vytė Nemunėlis)

Niekam tiek gražių žodžių po-
etai neparašė, niekam nėra pa-
skirta tiek gražių minčių, kaip
motinai.

“Motina, man saulė tavo veidą
mena —

“Motina, man gėlės tavo meilę
šlama. . .

(Bernardas Brazdžionis)

Kūdikis, pradėdamas kalbėti,
pirmiausia ištaria motinos var-
dą. Motinai išsakome savo skaus-
mą, rūpestį, ir motinos pagalbos
laukiame nelaimėje.

Mūsų didžiausia globėja ir už-
tarėja yra motina. Ir tik motina
geriausiai supranta savo vaikų
skausmus ir nelaimes ir kenčią
kartu su jais. Motina supranta
kartu su jais. Motina supranta
vaikų džiaugsmą ir džiaugiasi
kartu.

Motina verta neišmatuojamos
ir neapsakomos pagarbos ir mei-
lės, kaip kad ir jos meilė savo
vaikams neišmatuojama ir neap-
sakoma. Ypatingai didelės mei-

lės ir pagarbos nusipelnusi lie-
tuvė motina, nes jos kančia dėl
vaikų ir dėl visos tautos daug
didesnė, negu kitų. Nes “Ji tėvą
knygnešį, jį sūnų savanorį, jį
savo sielvartą ilgai minės mal-
doj.” (Bernardas Brazdžionis)

Užtat ir gražiausio pavasario
mėnesio antrasis sekmadienis
skirtas motinai ypatingai prisi-
minti. Tai motinos diena.

Motinos dieną sugalvojo ame-
rikietė A. Jervis, ir ji 1908 m.
pirmoji išsirūpino Filadelfijos
mieste visoms motinoms pagerbti
dieną. Atsikūrus nepriklausomai
Lietuvai ir Lietuvoje pradėta
švęsti motinos diena. Motinos
dienos šventė dabar yra paplitusi
visame pasaulyje.

Kai pasasaris atneša mums
Motinos Dieną, su ypatingu jaut-
rumu ir meile mes pastatome į
dėmesio centrą mūsų motiną ir
bandome pareikšti jai savo pa-
garbą, meilę, padėką, kurios
kiekviena motina tikrai yra ver-
ta. Jau senovės dainose motina
buvo lyginama saulei. Kaip už-
gesus saulei, tuojau numirtų vi-
sokia gyvybė žemėje, taip žemiškai
motinai “mirus” savo pareigoms
ir savo paskirčiai, sugriūtų šeimos,
sunkytų tautos, subyrėtų valstybės.

Katalikišku supratimu būti mo-
tina, reiškia būti Dievo įrankiu,
kurį Kūrėjas naudoja puošdamas
pasaulį naujom gėlėmis. Taigi,
motina dalyvauja pačiame Dievo
kūrybos darbe. Neveltui Dievas
per savo Motiną Mariją taip la-
bai iškelė ir pagerbė ir kiekvie-
ną žemiškąją motiną. Motina,
pašaukdama gyventi naują gy-
vybę, labiausiai ir intimiausiai
įsijungia į Dievo kūrybos planą.
Dievas, tarsi atsilygindamas mo-
tinai už tą jos intymumą, sudėję
į motinos širdį didelės meilės ir
aukos atsargas. Motinos meilei
ir jos aukai niekas pasakyti prilyg-
ti negali. Motinos širdis yra
tikras meilės indas savo vaikui,
iš kurio jis gali semtis kada tik
nor ir kiek tik nori.

Gerbdami savo motinas, mes
kiekvienas turime sugebėti pa-
reikšti pagarbos ir meilės jas-
mus savo motinai ne tik tą vieną
dieną, bet ir visą laiką ir visu
gyvenimu. Mumyse turi atsispin-
dėti motinos meilės patvarumas
ir ištikimybė tiems didiesiems
idealams, kuriuos mes motinos
vardu turime įkūnyti šioje že-
mėje, savo tautoje ir savyje.
“Jei aš ir visais atžvilgiais bū-
čiau nieko nevertas”, sako Vik-
toras Hugo, “vistiek aš turėjau
motiną”. Motinos prisiminimas
testiprina mane, einant dygliuo-
tu gyvenimo keliu.

J. Jasaitytė

Adalbert von Chamisso (1781 - 1838)

NAŠLĖS SŪNUS

(Pagal lietuvių liaudies dainas)

Štai atskrenda gulgės, jų balsas garsėja,
— Prie žirgo! Prie žirgo! — griausmingai
aidėja.

Ir joja iš kaimų, iš sodų žolių
Jaunieji berneliai prie karo gretų.

Jau niaukias padangė ir liūdna širdy,
Nei vienas nelioka, jei joja kiti.

— Į karą berneliai, brolėli, sūnau,
Tu joji, tu joji, mes žinome jau!

Mes moters kariūną išrengiam karan
Mergelė, štai, deda jam šalimą tvirtai,

Žirgelį tau veda sesutė jauna,
Vartus gi jau kelia mamytė sena.

— Mielasis, berneli ir mano sūnau,
Kai grįši namolei — duok žinių tuojau,

— Kai vandens laisvi bus, žemė, dangus
Nedelsdams minutės aš grįšiu pas jus.

Jau vandenys, žemė, dangus yr laisvi,
— Ko delsia bernelis, jo laukia visi.

— Mes, moters, pasilgę jį norim sutikti
Dar ten nuo kalnelio akimis išvysti.

Ir žvelgia moters ir klausosi slėny,
Kur tiesiasi kelias saulėtas į tolį.

Saulutė pakyla ir vėl nusileidžia,
Bet raitelis joks keliu nekeliauja.

Bet štai kyla dulkės ir zovada bėga
Artyn žirgas skuba — bet raitelio nėra! . . .

Sugriebia jos žirgą ir klausia skubiai,
— Kur raitelis dingio, ko grįžti tuščiai?

— Nuo raitelio bėgi, tu blogas žirgeli,
Kur mylimasis, kur brolis, sūnus?

— Nužudė jį priešai kovos lauke,
Jo kapas tyruose — velėna žalia.

— Jie leido man bėgti į kraštus visus,
Ir žinių šią liūdną aš atnešu jums.

Pakilo trys gulgės su skausmo rauda,
Ieškoti narsuolio, kurs ilsis kape.

Ir jos nusileido prie kapo laukuos,
Po gulgę prie kojų, prie šono, galvos.

Prie kojų mergelė, sesuo prie galvos,
Prie šono nušviro galva mamos.

— Gi varge, oi varge! — našlaitės mes trys,
Kas jungsis prie mūsų, kas suramins?

Saulutė pasvirus atsakė žodžiu,
— Aš prisijungsiu, kiek tik saš galiu.

Devynias dienas rūko skraiste,
Visai netekėsiu — dešimtą ryte.

Mergelė gedėjo savaites tris,
Sesutė gedėjo metus trejis

Mamytė prie kapo nuolatos gedėjo,
Kol pati pavargus į kapą nuėjo. . .

Laisvai vertė J. Sl.

Mykolas Vaitkus

LOPŠINĖ

Savo minkštam lopšely,
kuriam ilsiesi smagiai,
mano širdies krisleli,
mažyti, miegok ramiai.

Mano širdies krisleli,
šviesiam sapne gal matai
pasakų skaisčią šalį...
Šypsaisi. Miegok ramiai...

Vargai gal kietą vargelį,
daug kėsi siela švelniaja T T
Motinai širdį gelia,
bet tu dar miegok ramiai.

Motinai širdį gelia,
Bet ką gi? myli jinai
ir neapleis sūnelio.
Mažyti, miegok ramiai.

Kostas Kubilinskas

GRAŽIAUSIOJI ŠALIS

Ziemos skrebučiai plyšta,
Pavargę gervės grįžta.
O jas vaikučiai klausia:
— Kuri šalis gražiausia?

Ir gervė pirmutinė
Atsakė jiems:

— Gimtinė! —

Sparnais palietus ežerą
Lyg tyrą žemės ašarą.

Dr. Vincas Pietaris - žymus rašytojas

1850 - 1902

Matematikas, medicinos gydytojas Vincas Pietaris mūsų tautoje gerbiamas ne dėl savo nuopelnų pasirinktos profesijos srityje. Nors kaip gydytojas jis yra atlikęs eilę tyrinėjimų ir net pasiekęs laimėjimų kovoje su kai kuriomis ligomis, bet lietuviams jis yra pastatęs neužmiršties paminklą savo literatūriniais darbais. Jis parašė pirmą istorinę apysaką Algimantą dar praėjusio šimtmečio pabaigoje. Apysakoje vaizduojamas XIII amžiaus lietuvių gyvenimas su romantiniu, egzotiniu atspalviu. Nors, aišku, kaip pirmasis tos rūšies kūrinys lietuvių kalboje, Algimantas turi trūkumų, bet jie išnyksta įdomiai supintoj fabuloj, gamtos aprašymuose. Per visą kūrinių spindį Lietuvos ir lietuvių meilė, jų papročių pamėgimas, išryškinami taurieji būdo bruožai ir t.t.

Dr. Vincas Pietaris, per, palyginti, nelgą gyvenimą (52 metus) yra palikęs labai daug įvairių literatūrinių ir kit. darbų, — mokslo populiarizacijos pagelbinių knygelių, istorinių studijų. Iš kitų stambesnių dalykų — apysaka Keidošių Onutė, vaikams — Lapės gyvenimas ir mirtis. Labai įdomūs jo atsiminimai, kuriuose randama nemaža to meto papročių aprašymų ir kit. Jo atsiminimai yra vieni pirmųjų tos rūšies darbų lietuvių literatūroje.

Dr. Vincas Pietaris, baigęs studijas universitete, buvo paskirtas gydytoju į tolimą Rusijos užkampį — Ustiūžną. Lietuvoje tais laikais lietuviams tokiose profesijose vietos nebuvo. Nežiūrint nelengvų gyvenimo sąlygų, jis visada palaikė tamprų ryšį su Lietuva, savo artimaisiais, su kultūros darbuo-

tojais, dalyvavo draudžiamoj spaudoj savo straipsniais. Dr. Jonas Basanavičius, kuris buvo artimas Vinco Pietario draugas studijų metais, o ir vėliau palaikė tamprų ryšį laiškais, apibūdina Vinčą Pietarį, kaip labai kilnų, taurų, tiesaus būdo žmogų, niekada nenusilenkiantį netiesai ar blogiui. Jo plačioje korespondencijoje su dr. J. Basanavičium visur ryšku Lietuvos meilė, rūpinimasis jos kultūriniais, švietimo reikalais, kalbos grynumu. Iš tų laiškų atrodo, kad tai buvo jo gyvenimo esmė, nuolatinis sielojimasis, Ir

dr. Vincas Pietris nebuvo tuščių žodžių veikėjas. Jis darbo žmogus, neieškąs garbės, garso ar pripažinimo. Daugelis jo plunksnos darbų — be jo pavardės, kai kur naudojo slapyvardį, bet daugiausia — nieko. Dr. J. Basanavičius rašė, esą jam nesvarbu, kad apie jį kas žinotų. Kad tik iš jo darbų būtų nauda tautiečiams.

Iš dr. Vinco Pietario darbų, kaip minėta, populiariausia Algimanto apysaka. Ją ypač mėgdavo Lietuvos jaunimas. Ir šiandien ši apysaka nėra pase-nus, nors šiemet jau sueina 70 metų nuo jos autoriaus mirties. Dr. Vinco Pietario palaikai svetur, bet dvasia tėvynėje ir ji žadina Lietuvos jaunimą.

J. SI.

ADELAIDĖ

Pereitą mėnesį 12 vasario Šv. Kazimiero lietuvių mokykla pradėjo mokslo metus. Buvo labai smagu sugrįžti į mokyklą. Pirmą šeštadienį turėjome labai skanų užkandį. Po to mokėmės ir dainavome. Antrą šeštadienį lietuvių mokykla atšventė 16 Vasario. Turėjome minėjimą. Visi vaikai pasakė ar padėklamavo ką mokėjo. Po to mokėmės ir šokom buvo labai įdomu ir smagu. Trečią šeštadienį nebuvo iš viso pamokų. Buvo labai didelė šventė — Šv. Kazimiero.

Iškyla vyko Chriesties pajūrio rajone. Apie 12 valandą ėjome į pajūrį. Ten mes plaukiojome ir pasivaikščiojome. Kai grįžom iš pajūrio buvo jau paruošti pietūs. Po skanių pietų, visi žaidėme su sviedinių arba supomės ant sūpynių. Dabar jau kiekvieną šeštadienį rimtai mo-

kinamės.

Adelaidėje dabar vyksta Festivalis, kuriame dainavo ir lietuviai atvažiavę iš Amerikos, Stasys Baras ir Dana Staikaitytė. Jie dainavo Miesto salėje ir Lietuvių Namuose. Man atrodo, kad jie labai gražiai padainavo. Ponas Baras ir panelė Stankaitytė dainavo arijų iš operos abudu kartu. Jie turi labai stiprius balsus. Adelaidė per Festivalį atrodo labai graži ir daug gyvesnė: miestas vakarais yra apšviestas spalvotomis lemputėmis ir papuoštas labai gražiomis dekoracijomis.

Adelaidėje buvo atvažiavęs iš Lietuvos dainorius. Jis mums padainavo per Literatūros Vakara. Jis turi labai gražų, stiprų balsą.

Sietynas Kubilius

Tarp Kirsnos kaimo ir pilies pievoje vyrai ritinį mušė, mergos — vienos susėdusios šnabždenosi, kitos iš lėto niūniuodamos, vainikus pynė iš žydinčių žolynų. Maži vaikai ėjo vanagu, blezdingą šoko, o radosi ir labiau išdykusių, kurie, katinais eidami, vieni kitus per dilgyną ar per balaitę pertraukti taikė, sukeldami juokus ir suaugusių žmonių tarpe.

Cia ir moteris su pridengtomis galvomis, tai gobtuvais, tai skaromis, sėdėjo pavėsyje. Netoli nuo moterų šeimynų tėvailėti vyrai, lygumėlėję, plačiai iškerėjusios liepos paunksnyje susėdę ar sugulę ant vejų, teiravosi apie namų darbus ir viešuosius reikalus. Po kita liepa žili seniai šnekučiams, kretendami žilomis galvomis, minėdami savo jaunystę: gėrėjosi vaikais, vaikiaičiais. O kelios šulėlės, pavestos jų globai, aptaisytos šiaudais, kvėpė midum, kvėpė alum ir gardžia gira.

Nuo šito šventadieniškai besis maginančių pulko skyrėsi trys vyrai. Nekvietę jų į save nei vieno ūgio vyrai, nei seniai. Mergos, pastebėjusios juos besiarinant, šnairuodamos traukėsi į šalį. Ir dėl to stovėjo jie visi trys nuošaliai, mėtędami piktus žvilgsnius į kaimynus.

— Mamule! Kodėl šitų vyrų niekas į krūvą nepriima? — klausinėjo vaikas motiną.

Dėl to, vaikel, kad jie visi trys piktadariai. Va, šitas baltaplaukis ir kiaulakis lašuotu veidu — tai žirgų vagis; tamsus, juodaplaukis — tai plėšikas, o anas trečias, perskelta lūpa — tai, pasakoja, savo tėvą pasmaugęs.

Vaikas išgąsdintomis akutėmis dėbelėjęs į tris vyrus ir užlindo už motinos.

Lengvais atodūsiais pūtė pietų vėjas, nešdamas laukų kva-

pnis. Palengva svyravo žolynų žiedai, ir rusvos smilgų šluotaitės lingavo. Iš lėto ošė medžiai, plezdėjo lapeliai. Ore judrios blezdingos narstė, liumpavo čypsėdami dagiliai, ir vyturiai čiurkšdami tai kilo aukštyn į padangę, tai leidosi žemyn ant dirvos. Ir ant visa ko krito, tiško karšti saulės spinduliai, nors ir apmalšinti ūkų. Krito jie ir ant tamsių, senų pilies bokštų, ir ant liepų pilyje, ir ant trobų, ir ant medžių mirgėjo. Tiško jie ir ant peteliškių ir visokių vabalų, dūzgiančių po pievą. Žerėjo jie žieduose, liuliavo ir vilnyse rugių, nuokstančių ant lauko.

Tuo tarpu iš girios keleliu pasirodė beeina du vyrai. Vienas gana jau senas, prožilis, antras — vyras amžiaus smagume. Senis nešėsi kankles. Pamatę juodu sujudo pievoj visi žmonės: ir seni ir jauni.

— Mergos! vyrai! kelkitės! — šaukė iš pulko jauno vyriškio balsas.

O tuo tarpu prie pulko žmonių iš lėto artinosi ir dainius su savo bendru. Nekantrių vaikų būrys, kaip pulkas lakių žvirblių, dar per geras varšnas pasileido patikti visų geidžiamo dainiaus ir linksma gauja apspito jį.

Linkon dainiaus ėjo ir Domeika, vis nesiliaudamas ir jau naują dainą dainuodamas:

Visi mane bara,

Visi mane varo,

Visi mane vargdienelį uja ir nenekenčia.

Linksma akių žvilgsnis, traškios išvaizdos, veidas su linksmu šypsojimusi raudonoje lūpose jau savaime prieštaraus vaikino žodžiams. Juo labiau elgesys: ėjo vaikiną pasišokėdamas ir linksmai kojomis mėtydamas, prisiartinęs prie dainiaus, o paskui jį lėkė juokai ir linksmos pastabos:

VINCAS PIETARIS

UŽPUOLIMAS

— Tikras vargdienis!
— Kur ne vargdienis, vietoj ne mustygsa.
— O iš kur jis čia toks atsirado?

Ten kažkur nuo Alytaus, į svečius atkeliavo. Jaunas, meilus ir labai linksmas vyrukas, — pastebėjo senyvas žmogus.

Tokie balsai lydėjo einantį vaikną. O tuo tarpu kiti balsai, ypač mergų, šaukė į dainių kreipdamiesi:

— Sereikėli, paskambink linksmą!

— Naują, Sereikėli! — prašė kiti.

Duokite jau jūs, nenaudėliai, nors kveptelti žmogui! — sutarė dainiaus bendras.

— Tegul! Aš nepailsau! — atsakė senis ir, pasirinkęs liepos pauksnyje vietą, atsistojo ant vejų, paguldęs kankles ant kelių.

Suskambėjo smagi blezdingos daina, sujudindama ir senus ir jaunus. Pakilę nuo pievos jauni šoko, narstė kaip, tikros blezdingos. Seniai neiškędami nors trepsėjo. O dainius žaidė ir žaidė, vis naujus posmus į dainą įdėdamas, vieną gražesnę už kitą. Pabaigus blezdingą, mergos įsimanė prašyti džiūno. Vyras išsiprašė kardų šokių. Pagaliau pailso ir jaunųjų kojos.

Davęs truputį pailsėti pirštams, senis sukankliavo kitus šokius ir dainas. Atsirado dabar ir antros kanklės šalia senio, kurios pritarė jo dainoms. Kelios patvaresnės jaunųjų poros

dar sklaidė po pievą, bet, kaip matyti, pailso ir jos. Pailso pagaliau ir Sereikos pirštai, ir jis padėjo kankles šalia savęs.

— Sereika! — šaukė, pastebėję tai, seniai. — Eik šen pas mus!

— Šen prie alaus! — gaudė, viliodama prie savęs kita minia.

— Prie mūsų! rėkė žmonės iš kitos šalies.

Kol visi šaukė, du seniai, pamėgę Sereiką už pažastų, nusiavedė pas save, prie midaus šulėlės. Netrukus ties šita šulele susirinko beveik visos vyrų pulkas, tiksliai kur vienas kitas jaunesniųjų įsimaisė į moterų būrelius neva pasišnekėti. Buvo ir tokių, kaip va Rėklių Lakišius, kurie nutilus senio kanklės, bandė savosiomis tas pačias dainas išvadžioti. Žinomas dalykas, jog toli jam buvo prilygti Sereikai, bet... radosi ir tokių mergų, kaip Kandibų Žvairgždonė, praminta Šlaponą, kuri gaikčiodama gyrė Lakišiaus kankliavimą.

— Ugi kaip gražiai! Ugi kaip patogiai kankliuoja! Daug geriau nei senis Sereika! Ką tas Sereika! Jam tik atbulines kankliuoti.

Midus su alumi visur kėlė ir garsino kalbas. Ir vienoje ir kitoje vietoje netrūkusi atsiliėpė ir dainos. Tur būt, dainų balsai pagaliau paskatino ir Sereiką pakilti nuo midaus, nors ir tramdė jį seniai.

Senis, grįždamas prie kanklių, atsidėjęs klausė Lakišiaus. Net sustojo senis ties mergų būreliu. O tas, tur būt, nesti-

kėdamas tokio klausytojo, kad kankliavo, tai kankliavo, nuolat iškreipdamas senio dainas kai kada suvis nelemtai. Senis tokiose vietose tiktais galvą kratė. Pagaliau, viena mergų kumštelėjo Lakišių, pamerkdama akimis į Sereiką:

— Tai matai, tėvuli, ir aš bandau kankliuoti, — lyg nukaitęs atsiliėpė Lakišius, pažvelgęs į senį. — Tiksliai matai, tamsta, ne visados taip gerai aš suvedu kaip sveikas. Tu, tėvuli, jeigu ir iškreipi dainos balsą, tai kažkaip keistai, saviškai, gražiai... O aš pabandau, kai kada nei šio nei to; o kai kada — šuva žino, kas išeina.

Senis atsakymo vietoje tik palingavo galva.

— Tėvuli! Kaip tu padarai, jog tau visada išeina puikios dainos? — kalbino senį Lakišius. — Aš, tartum, nesigailiu nei pirštų, nei nieko, kad išmokčiau... Čia, kaip matau, man trūksta ko nors, ko aš nesuprantu ir nemoku. Pamokyk mane, tėvuli!

Senis neatsakė ir dabar nieko, tiksliai, paėmęs kankles į rankas, sukankliavo.

Pasklido dabar suvis skirtinga gaida: gaida ori, patogi, kuriai senis ėmė pritarti žodžiais. Nebuvo tai vienok dabartinių gadynių giesmė nei panaši į ją. Buvo tai suvis ypatinga daina. Giedėjo senis skambindamas kanklėmis:

— Kaip iš kviečio šiaudelių pratusios rankos pynę nupina, kaip mokyta merga iš siūlų staklėse rašytus rinkinius suvadžioja, taip ir iš balsų, skambančių ore, dainius suveda dainas ir sukrauja širdyje. Laukstu vieno dainoms širdyje, kaip laukstu saulės spinduliams už debesėlio. Jos veržiasi pro dainiaus lūpas į karštus saulės spindulius, į sidabrinę mėnulio švie-

są. Ir dreba jos mielai, drauge su saulės spinduliais ir sklinda tamsios nakties slapybėse. Dainas gauda laukuose javai, lankose žolės ir aukšti upių krantai, giriose medžiai kasoti, kalnuose kalnai aukšti. Bet daugiausia lieka giesmių ir dainų senų kapų medžiuose. Tiksliai čia tos dainos į raudas pavirsta. Paklauskite kaip liūdnei ošia senų kapų medžiai!

Nori, vaikel, būti dainium, tai klausyk prigimties dainų ir krauki širdyje. Klausyk senų senovės aidų, kur tvoskia nuo mūsų žemės, prosenių jausmus pajauski ir krauki viską širdyje, jeigu ten rasi vietos tam lobiui. Girių glūdomose, upių skardžiuose, mūsų protėvių senuose kapuose liūdi užkeikti dainų balsai. Iš tenai juos imki, o būsi dainium. Žmogus dainium tavęs neišmokys...

Nutilo senis, apmalšo ir kanklių balsai. Kanklės iš lėto skambėjo, tartum, tolimų giesmių aidai. Gaida sekė gaida, kaip debesėlis padangėj debesėlį seka.

AR ŽINAI TU?

— Ar žinai tu, mažytėli, Rainas katinėli, Kad tave žadu aš barti, O gal net nubauti?

— Aš sakiau tau daugel kartų — Nelipk į vyšnaitę, Tu darskai jos minkštą žievę, O vyšnaitė skauda.

■ Rainis tupi prie vyšnelės Ir akutėm mirksi, Ar supranta jis barimą, Bet širdelė tvinksi.

O vyšnaitė jau paaugus Ir mažai atboja, Nors Rainiukas po ja laipo, Ji gražiai bujoja.

J. S.

MAŽŲJŲ ŽINGSNIAI

PLAŠTAKĖS NUOTYKIS

Pro pravertas duris, gal smalsumo vedina, įskrido į kambarį margaspalvė plaštakė. Nustebo gražuolė — kiek gražių, nematytų daiktų! Skraidė plaštakė nuo vieno daikto prie kito, sparnelius suglaudusi pritūpdavo mi nutėlei. O keistumėlis, o gražumėlis! Ji skraidžiusi po sodus ir dažus, pritūpdavusi ant medelių, gėlių ir žolelių. Ten gražu, bet čia — neregėti dalykai...

Pavargo plaštakė, sparneliai pasunkėjo. Reikia grįžti į sodą. Tai bus ko papasakoti draugėms plaštakėms!

Ir plaštakė mato tolumoj, mėlynym danguj debesėlius plaukiant, mato paukštelį plazdenant begalinėj mėlynėj, o ča netoli žaliuoja medžiai, žydi gėlės ir jų žiedus bitelės ir plaštakės lanko. Reikia grįžti į ten. Gana čia būti. Nors įdomu, bet ten erdviau, gražiau.

Ir skrenda plaštakė. Bet kas čia? Kažkas nematomas pastoja kelią... Plaštakė bando vienoj vietoj, kitoj, bet krūtinė atsiremia į tą nematomąjį. Plaka sparneliais, bando įsikibti kojelėmis — veltui pastangos. Baugu plaštakai, nėra kelio į ten, kur mėlynuoja dangus, kur žaliuoja medžiai, kur jos draugės skraido nuo krūmo prie krūmo, nuo gėlės prie gėlės.

Prisispaudžia plaštakė prie to kažko nematomo, jos sparneliai susiglaudžia. Pailso plaštakė. Daugu darosi.

Bet staiga prieš plaštakės akules pasirodo kregždė ir nepaprastu greičiu puolasi prie jos. Nei nepajuto plaštakė, kad jos sparneliai išsiskleidė, ji metėsi atgal ir atsідūrė prie pravertų durų. Čia jos nieks nesulaikė. Kregždutė nusivylusi skrido atgal nuo uždaro lango.

J. Sl.

MIELIAUSIAS ŽODIS

Mokyklėlė mus sutinka.
Viskas, viskas čia patinka!
Gal tik nesmagu truputį —
Be mamos reikės juk būti!

Mokytoja mums parodė,
kaip rašyt mieliausią žodį:
M ir A,
M ir A—
Pažiūrėkite! —
Mama!

PAMOKOS

Kibiriukai, pasitraukit
Kiškiai, lėlės — dar palaukit!
Šiandien aš labai skubu —
Oi, kiek daug turiu darbų:
Reikia man nupiešti gaidį
Ir išmokyti naują raidę,
O paskui turiu suspėti
Prie dviejų dar du pridėti!

Brigita Szentimrey Melb.

PAVASARIS

Koks gražumas sodų,
Kiek baltų žiedų,
Medžiai pasipuošę
Balto pūko rūbelių.

Tai pavasaris sugrįžo,
Džiaugėsi visi,
Ir bitelės medų renka,
Tarp kvapių žiedų.

Saulė skaisčiai šviečia
Šaukia mus sodan,
Padainuot, pažaisit,
Su baltais žiedais.

EINU

Platus pasaulis begalinis,
Bijau paklysti aš jame,
Per tamsų juodą mišką,
Einu aš tik viena.

Prašau tavęs mamyte.
Neleisk man eit vienai,
Paduok man savo ranką,
Išvesk mane iš ten.

Išvesk mane į šviesą,
Kur saulė šviečia tviska,
Kur paukščiai skraido, čiulba,
Ir gėlės visur mirga.

Danutė Špokevičiūtė
4 skyr. mokinė 10½ m. Melb.

Katinėlis

Gražus katinėlis tupėjo ant tvoros,
Ir klatingai laukė pelytės mažos.
Ta pelytė, ta maža,
Ii nebuvo visai kvailla.
Pastebėjo katiną pirmiau,
Ir įlindo į savo urvą dar giliau.

Rasa Baltutytė IV sk. Melb.

Marytė šukuojasi prieš veidrodį ir sako:

— Kasas nusikirpsiu. Nešiosiu arklio uodegą.

Adutė tai išgirdus:

— O ką arklys pasakys?

JONUKO ŠIRDELE

Neseniai aplankęs Jonuko tėvus dėdė Antanas davė Jonukui 20 centų.

— Nusipirk saldinių! — pasakė duodamas.

Jonukas, ketverių metų berniukas, laukė dienos, kai mama važiuos į miestą apsipirkti. Tada ir jis važiuos ir nusipirks saldinių — už savus pinigus!

Važiuojant autobusu Jonukas klausinėjo mamą, kiek jis už dovanotus pinigus gaus saldinių, ar jie bus dideli ar maži. Jis sakė suvalgys tik kelis, o kitus parves savo broliukui ir sesutei.

Diena buvo vėjuota. Saulė tik retkarčiais žvelgdavo pro debesį ir vėl pasislėpdavo. Kai kada ir lietus pabirdavo, kaip visada vėly rudenį.

Eidamas su mama pro krautvių langus Jonukas vis dairėsi — gal ką gražaus pamatys. Tada jis saldinių nepirkto, o ką nors įdomesnio.

Jonuko ausis pasiekė silpni muzikos ir dainos garsai. Einant tolyn stiprėjo. Jonukas dar iš tolo pamatė prie gatvės kryžkelės kažką stovintį, pro kurį skubėjo žmonės. Priėjęs arčiau Jonukas pamatė senyvą, vargingai apsirengusį žmogų, kuris dainavo kažkokią dainą, pritardamas armonika. Šalia jo ant šaligatvio padėta kepurė, kurioje buvo keletas pinigėlių. Į tą kepurę viena praeinanti moteris irgi įmetė pinigėlių.

— Mama, kodėl šis žmogus čia stovi? — klausė Jonukas. — Ar

ši kepurė su pinigais jo?

— Šis žmogus nesveikas, maitai — jo viena koja medinė. — paaiškino mama. Ji, matyt spaudžia vargas, nėra kas juo rūpintųsi, jis dainuoja ir žmonės jam imeta pinigėlių.

Jonukas staptėrėjo ir įsmeigė akeles į tą žmogų. Jo veidas toks liūdnas, vėjas sklaidė plaukus, o jis tebedainavo, armonika pritardamas.

— Skubėkim, Jonuk, — tarė mama, — reikia eiti į krautuves. Ir ji palietė Jonuko petį.

Jonukas žengė žingsnį, bet pasukęs galvutę dar pažiūrėjo į dainininką ir atleides suspaustus piršteliu įmetė savo 20 centų į ant šaligatvio padėtą kepurę.

Dainininkas, nenutraukdamas dainos, padėkojo Jonukui padėkos šypsena ir lengvu galvos linktelėjimu.

Baigusi apsipirkimą mama nupirko Jonukui šokoladinį aviniuką, o sesutei ir broliukui — po šokoladinę antytę.

J. Sl.

MANO KATĖ

Aš turiu rausvą katę. Jos vardas Ura Pussy. Aš ją gavau, kai mama parnešė dar mažą kačiuką. Ji buvo labai linksma ir meili. Mano katė mėgsta lipiti į medžius. Ji mėgina ir paukščius gaudyti, bet jai nesiseka. Kai mano katė yra alkana, ji ateina pas mano langą ir rėkia. Mano katė valgo maltą mėsą ir geria (laka) pieną. "Pussy" sugaudo visas peles, kur tik suranda. "Pussy" miega lauke. Ji bijo šuns. "Pussy" dabar yra labai didelė! Ji visada pasitinka mane rėkdamas. Aš labai myliu savo katę.

Teresė Daubaraitė

MANO ATOSTOGOS

Po Kalėdų švenčių ir Naujų Metų aš išvažiavau į Sydnėjus Lietuvos Skautų stovyklą. Šita stovykla buvo Ingleburne ir tos stovyklos vardas — "Gintaras". Tai buvo mano pirmoji stovykla. Man labai patiko. Vadovybė buvo gera. Stovykla truko dešimt dienų. Keldavomės 7 val. ryto ir ėjom gulti 9.30 val. vakaro. Pusryčiai būdavo 8.30 val., priešpiečiai 10 val., pietūs 12.30 val. p.p., pavariai 4.30 val. p.p. ir vakarienė 6.45 v. vakare. Mes kiekvieną šiltą dieną važiuodavom maudytis. Rytais darėm mankštą. Stovykloje mes turėjom įvairius užsiėmimus. Vieną dieną sesė Elena Kiverytė mus mokino apie pirmą pageblą. Buvo labai įdomu. Kitą dieną mes puošėme paukštyčių draugovės rajoną. Tarp kitų užsiėmimų buvo iškyla, puošėme vėliavos aikštę ir žaidėme skautiškus žaidimus. Prieš pusryčius būdavo vėliavos pakėlimas, o prieš vakarienę — vėliavos nuleidimas. Po vakarienės sekė laužas. Mes dainavom, vaidinom ir šaukėm šukius. Vadovybė visada vaidino ir buvo labai juokinga. Laužus užbaigdavome su tradicine skautiška daina "Ateina naktis".

Rita Barkutė

ŠYPSENO S

Vaikų svarstymai

Sėdėdami prie televizijos du berniukai kalbasi. Pirmasis sako:

— Aš nesuprantu, kaip tie mūsų protėviai galėjo gyventi. Juk jie nežinojo radijo, nei televizijos, nei elektros...

— Todėl jie ir numirė, — paaiškino antrasis.

Stipraus savimi pasitikėjimo žmogus dažniausiai padaro daug daugiau, negu dešimt kartų už jį gabesnis, bet nepasitikįs savimi.

O. Swett Marden

Džiaugiamės naujais bendradarbiais — susipažinkime !

Sydnėjaus Lietuvių Parapijos savaitgalio mokyklos mokiniai, pradėdami naujuosius mokslo metus, ryžosi veikliai įsijungti į Ateities Žingsnių bendradarbių eiles. Šio gražaus pasiryžimo pradininkai — judrus mokyklos vedėjas p. Br. Genys ir jo bendradarbiai mokytojai. Jaunieji bendradarbiai kviečia ir kitų savaitgalio mokyklų mokinius prisijungti, esą "kas daugiau pajėgsim?"

Žemiau spausdiname kelis šių naujų bendradarbių, amžius 10-11 m. darbus, kuriuos redakcijai įteikė mokytoja p. T. Zakarevičienė, nuoširdžiai šiame darbe talkininkaujanti.

Redakcija

Ne mano dantukas

Aš stebėjau! "Ot greitai mano broliukams ir sesutei dantukai krenta". Jie kiekvieną dantuką įvyniodavo į vatą, padėdavo prie lovytės ir gaudavo pinigėlio iš laumės. Aš dar buvau mažas — pirmame skyriuje ir man dantukai dar nekrito, bet ir aš norėjau pinigėlio gauti iš laumės. Vieną dieną aš suradau mokykloje dantuką ir jį parsinešiau namo. Vakare aš įdėjau tą dantuką į vatą ir padėjau ant savo komodelės prie lovytės. Nubudęs nieko neradau. Aš vėl užmigau, vėl nubudau ir laukiau ir laukiau, bet nesulaukiau laumės su pinigėliu. Atėjusi mamytė manęs klausė "Iš kur gavai tą dantuką, tau dar nei vienas nejudė?". Aš sakiau, kad suradau dantuką mokykloje ir kad parsinešiau jį namo.

Mamytė mane pamokė, kad ne galima meluoti. Laumė melą suprato, todėl man pinigėlio nepadėjo.

Saulius Kubilius

Kaip praleistos atostogos

Skautų stovykla

Šiomet labai laukiau skautų stovyklos. Prieš kelias dienas pradėjau rinkti reikalingus daiktus. Dariau sąrašus ir vis tikrinau, kad ko nors neprimirščiau. Iš vakaro buvo supakuota. Šio 3 d. anksti kėliausi. Tą dieną išvažiavau stovyklauti.

Kartu su manim važiavo mano broliukas. Jis pirmą kartą stovyklavo, o aš jau ketvirtą.

Nuvažiavus į stovyklą mano tėvelis sustatė lovas. Vėliau mes pradėjom statyti palapines ir kasti griovius. Kai palapinės buvo gatavos, susinėšom daiktus.

Laužams programas parengia visi skautai. Vieną kartą mudvi su sese Rita sugalvojome šiek tiek poezijos. Kaip ji kitiems patiko mes nežinom, bet mudvi tuo labai džiaugiamės. Visada stovykloje turime daug džiaugsmo ir juokų. Kitiems buvo juokinga, kad mano lova suplyšo... Paskutinę naktį miegojau ant žemės...

Šita stovykla man labai patiko, nes nebuvo didelė. Visi buvome kaip viena šeima.

Labai galėjau, kad turėjau anksčiau išvažiuoti. Dabar laukiu sekančios stovyklos. Tada stovyklausiu visą laiką.

Audronė Šlitterytė

ATEITIES ŽINGSNIAI

Australijos lietuvių jaunimo laikraštis, leidžiamas Ateitininkų, bet išeina "Tėviškės Aidų" priedu.

Sekančiam numeriui medžiagą siųsti iki gegužės 29 d.

Rev. P. Butkus

68 The Boulevard

Lewisham, NSW, 2049

ATOSTOGOS

Mano atostogos prasidėjo gruodžio mėnesį ir pasibaigė vasario devintą. Iki Kalėdų visą laiką buvau namuose.

Kūčių vakarą mes valgėme Kūčias: dvylika patiekalų. Tą vakarą buvo labai šilta. Kalėdų rytą, kai pabudau, radau penkis dolerius po pagalve — Kalėdų Senelio dovana.

Po Kalėdų aš buvau skautų stovykloje. Mano draugės irgi ten buvo. Kiekvieną rytą kėlėmės septintą valandą, eidavom vėliavos pakelti. Vakare turėdavome vėliavą nuleisti. Po vakarienės turėdavome laužą.

Po skautų stovyklos aš ir mano tėvelis važiavome vienai savaitėi į kaimą. Be to, vieną kartą nuvažiavome į Cronulla pajūrį ir Avalon.

Regina Badauskaitė

Mano atostogos

Pirmą dieną atostogų mes žadėjom važiuoti į Adelaidę. Paskiau persigalvojom, kad geriau nevažiuosim.

Po Kalėdų Arūnas ir aš važiavom į stovyklą. Ten buvo daug vaikų iš Canberros. Per laužus mes turėjom pasirodyti. Raimundas turėjo dainuoti — "Išėjo tėvelis į mišką".

Sekmadienį daug vaikų gavo kaklaraiščius.

Pirmą naktį, kai mes turėjome budėti stovykloje (eiti sargybą), buvo labai baugu; aš, Audrutė ir Linda drebėjom iš baimės.

Antrą trečiądienį man atsibodo ir aš važiavau namo.

Paskutinę savaitę aš buvau pas bobutę ir mudvi turėjom prižiūrėti Audrą.

Audronė Stašionytė